

El racó de Fibonacci

Loreto Signes

El problema de la manifestació

Vega es troba amb una manifestació d'estudiants.

-On aneu cent estudiants? – els pregunta.

-No en som cent.

-Quants en sou?

-Els que en som, més tants com els que en som, més la meitat dels que en som, més la meitat de la meitat dels que en som, més tu, Vega, sumarien cent manifestants.

Quants estudiants hi havia en la manifestació?

Solució del problema de DAUALDEU 24

De vacances pel món

En una primera llegida descobrim que les sis amigues tenen com a noms: Fina, Berta, Carla, Ana, Noa i Teresa. Després, el primer paràgraf ens informa que Fina i Berta van juntes i que no viatgen ni amb cotxe ni amb avió. Carla no pot viatjar amb Ana ja que aquesta va en avió i tampoc amb Noa. Llavors, Carla ha d'anar amb Teresa. Com que Ana ha d'anar amb avió, Carla i Teresa han d'anar amb cotxe.

Adéu a Maties

Vicent Botella

“Maties, tinc una contractura i no puc jugar el partit”, “Maties, tu m’aconseguiries cera d’abella?” “Maties, a quina hora és la reunió esta nit?” “Maties, en eixe compàs entrem tard, no hi ha silenci.” “Maties, no escriuries un article per a DAUALDEU?”

La premsa local ja ha dit que **Maties Monfort** era metge ginecòleg jubilat i s’hi destacava la seua tasca política, però s’han deixat de dir molta cosa. La curiositat de Maties mantenia engegades innumbrables inquietuds. Podríem dir que vivia segons la màxima llatina i res del que és humà no li era indiferent. Impulsor del bàsquet a Gata, apicultor vocacional (sense abelles), senderista consumat, col·leccionista de peces ceràmiques, restaurador de cases, amant de la música i el cant coral, lector voraç. Maties vivia en moviment constant. El dia del soterrar, davant l’església i mentre sonava la Muixeranga, algú va dir que era una d’aquelles persones que era fàcil trobar pels carrers del poble: sempre anava a algun lloc i sempre oferia un somriure. Així, la seua mort, al cim del Montgó, és trista i prematura però sens dubte coherent amb el seu viure: una mort en moviment.

El trobarem a faltar, però no així el seu exemple. Perquè l’entusiasme i la curiositat són força contagioses, perquè el gust de viure i l’alegria que demostrava perviu i inspira.

A Xàbia, l’endemà de la seua defunció, vaig escoltar una dona dir-li a la seua filla: “Ahir es va morir l’home que et va dur al món”. Quina meravella. De ben segur, quan passe la pena, trobarem en el seu record una saó fèrtil d’agraïment. Gràcies, Maties!